

τόριον τοῦ Διοσκορ. (4, 41). Συνών. ἀγριμόνις (ἐνθα ἐσφαλμένως ἐτυπώθη ἀσπροζάκι), φονόχορτο. [**]

άσπρόξινος ἐπίθ. Φολέγ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ ξινός.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρώμα καὶ ὄξινον γεῦσιν, ἐπὶ σύκων: Ἀσπρόξινα οὔκα.

άσπρόξυλο τό, σύνθη. ἀσπρόξ'λον βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. ξύλο.

Τὸ ξύλον τοῦ δηλητηρίου δένδρου εὐωνύμου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ (eponymus Euroraeus) τοῦ γένους τοῦ εὐωνύμου (eponymus) τῆς τάξεως τῶν κηλαστρωιδῶν (celastraceae) ἐν χρήσει εἰς τὴν ἐπιπλοποιῖαν. [**]

άσπροουράδης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροράδης Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. οὐράδι.

Ὁ ἔχων λευκὴν οὐράν, συνήθως τὸ θηλ. ἐπὶ αἰγῶν: Ἀσπροράδα αἶγα. Συνών. ἀσπροοῦρης 1, ἀσπροοῦρικός.

άσπροούρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροούρης Κύπρ. ἀσπροούρης Κίμωλ. Θηλ. ἀσπροούρα ἐνιαχ. ἀσπροούρα Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσπροούρα Πελοπν. (Μάν.) — ΖΠαπαντ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 337 ἀσπροούρα Ἡπ. ἀσπροούρου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσπρόριμα Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. οὐρά.

1) Ἀσπροουράδης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροουούρα προυβαῖνα Στρόπον. Ἀσπροούρου γίδα Αἰτωλ. || Ποίημ. Κ' ἡ στριφοκέρα ἡ λαμπρομάτα | κ' ἡ ἀσπροούρα ἡ παρδαλὴ | αὐτὴ ποῦ φεύγει ἀπὸ τῆς στράτα | μὲ τὸ γαλάζιο χαίμαλι ΖΠαπαντ. ἐνθ' ἄν. 2) Οὐς., εἶδος ἀετοῦ τοῦ γένους τῶν ἱερακιδῶν (falconidae) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (raptaces), ὁ τῶν ἀρχαίων πύγαργος Κίμωλ.: Ὁ ἀσπροούρης τὸ 'πηρε' εἰς τὰ ποδάρια του τὸ παιδί.

άσπροούρικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροούρ'κους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. ἀσπροοῦρικός τοῦ ἐπιθ. ἀσπροούρης.

Ἀσπροουράδης, ὁ ἰδ.

άσπρόπαγος ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πάγος.

Λεπτὸς ὡς δρόσος πάγος προμηνύων βροχὴν. Συνών. ἀσπρόπαχνη.

άσπροπάλατο ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἀσπροπέλατο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παλάτι, παρ' ὁ καὶ πελάτι.

Τὸ λευκὸν ὡς ἀνάκτορον: Ἀσμ.

Ἀστραπ' ὁ Θεὸς καὶ βρόντησε | καὶ ἀστροπελέκι ἔρριξε' εἰς τὰ σπύτα τὰ προσηλιακά, | εἰς τὰ σπύτα τ' ἀσπροπέλατα.

άσπροπαννιάσμενος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ παννιάσμενος μετοχ. τοῦ ρ. παννιάζω.

Ὁ μὴ ροδόχρους ἀλλὰ πρὸς τὸ λευκὸν κλίνων, ἐπὶ ἀτελῶς ἐψημένου ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροπαννιάσμενο ψωμί Λακων.

άσπροπαπούλλα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παπούλλα.

Ὁ πρῶτος φυλλοφόρος βλαστὸς τῆς ποικιλίας πίσου τοῦ ἡμέρου (pisum sativum) τῆς κοινῶς ὀνομαζομένης ἀρακάς τρωγόμενος ὁμῶς ὡς σαλάτα.

άσπροπαρδαλός ἐπίθ. Μύκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ παρδαλός.

Ὁ μελανόπτερος μετὰ λευκῶν στιγμάτων, συνήθως ἐπὶ ὄρνιθος.

άσπροπατάτα ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πατάτα.

Εἶδος σταφυλῆς μὲ λευκὰς ράγας.

άσπρόπατος ἐπίθ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πάτος.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ ἀρχικὸν χρώμα εἶναι λευκόν: Ἀσπρόπατο φύλλο.

άσπροπατῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Κλίνω πρὸς τὸ λευκὸν χρώμα, εἶμαι ὑπόλευκος: Ἐτούτη ἡ ὄχρὰ τοῦ φουστιανοῦ ἀσπροπατῶ (ὄχρὰ = χροιά). Συνών. ἀσπροφένω.

άσπρόπαχνη ἡ, ἀμάρτ. ἀσπρόπαχνη Πελοπν. (Μεσσίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παχνη.

Ἀσπρόπαγος, ὁ ἰδ.

άσπροπέδικλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροπέικλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πέδικλος.

Ὁ φορῶν τρόπον τινὰ λευκὰς πέδας, δηλ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ τρίχωμα σχηματίζει λευκὴν ταινίαν εἰς τὸ ἄνωθεν τῶν ὀπλῶν μέρος τοῦ ποδός, ἐπὶ ἵππων. Πβ. ἀσπροπέδουλος.

άσπροπέδουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροπέουλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πεδούλι.

Ὁ φορῶν οἶονεῖ λευκὰς περικνημίδας, ἥτοι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ τρίχωμα τῶν ποδῶν εἶναι λευκόν, ἐπὶ τράγου. Συνών. ἀσπρότσαγκᾶτος. Πβ. ἀσπροπέδικλος.

άσπροπετεινάριν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετεινάρι.

Ἀσπροπετεινός, ὁ ἰδ.

άσπροπετεινός ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετεινός.

Ὁ λευκὸς τὸ πτίλωμα ἀλέκτωρ. Συνών. ἀσπροπετεινάριν.

άσπρόπετρα ἡ, κοιν. ἀσπρόπιτρα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πέτρα.

Λευκὸς λίθος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

άσπροπέτσης ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. Θηλ. ἀσπροπέτσεινα Πόντ. (Κερασ.) Οὐδ. ἀσπροπέταιν Πόντ. (Κερασ.) ἀσπροπέταινον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετσί.

Ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα.

άσπροπετσῶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετσί.

Λευκαίνομαι τὸ δέρμα, συνήθως ἐπὶ ἐπουλουμένης πληγῆς.

άσπροπήλι τό, ἀμάρτ. ἀσπροπήλ' Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσπρόπηλος.

Λευκὴ λιπώδης ἄργιλλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρόγλινα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀσπροπήλι καὶ Ἀσπρόπηλο Ζάκ.

άσπροπηλιά ἡ, Κάμπ. Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ. ἀσπροπουλιά Πελοπν. (Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) ἀσπροπ'λιά Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσπρόπηλος.

Ἀσπροπήλι, ὁ ἰδ. Καὶ τοπων. Ἀσπροπηλιές Ρόδ.

